

Zaterdag 4 april 2020.

Aan de gemeente van Hemmen:

Genade zij u en vrede van Hem die is en die was en die komt...!

Het is 9.00 uur. Ik heb de kaars op schoot van mijn engel aangestoken. Geduldig draagt de engel het licht. Ik heb vandaag niet zoveel rust in me, want er wacht me een drukke dag: straks eerst naar de familie van de overledene toe, dan door naar Hemmen om daar een boterham in een leeg zendingslokaal te eten. Dan aan de slag voor de filmpjes voor de Stille Week. Morgen is het palmpasen, de zondag die ermee inzet. De week is dit jaar stiller dan ooit en tegelijkertijd heb ik het drukker dan ooit! Maar ik klaag geen seconde, want ik ben dankbaar dat ik kan doen wat ik doe. En dat ik nu kan voelen en merken dat het door velen belangrijk gevonden wordt wat wij predikanten en geestelijk verzorgers allemaal doen. Dat gevoel is er normaal gesproken zeker niet altijd in ons bestaan. Dan denken wij juist vaak: 'waar doen we het eigenlijk allemaal voor...?'

Gisteren had ik even contact met mijn collega's van mijn intervisiegroep. De samenkomst in maart was afgelast, aangezien twee van ons geestelijk verzorger in een ziekenhuis zijn: één in het UMCG in Groningen en de ander in de Isalakinieken in Zwolle. Aan hen werden als eersten van ons maatregelen opgelegd en zij mochten al in een vroeg stadium het ziekenhuis niet meer uit: geen bijeenkomsten elders bijwonen en geen mensen van buiten in het ziekenhuis ontvangen. Gisteren stond er in Trouw een artikel over geestelijk verzorgers in ziekenhuizen en mijn collega uit Zwolle werd in dat artikel geciteerd. 'Er zijn, kan dat in zo'n pak?' was de titel die erboven stond. We hadden naar aanleiding van dat artikel weer even contact over de app, besloten binnenkort onze intervisiesessie snel op een digitale manier alsnog te houden. We zoeken allemaal, ieder op onze eigen plek, met kunst en vliegwerk manieren om 'het begrip presentie opnieuw uit te vinden', zoals een andere collega uit die groep dat zo mooi zei. En het is fijn om dat even met elkaar te kunnen delen.

Gisteren bereikte ons ook het droevige bericht van het overlijden van een ander geliefd gemeentelid. De tweede slag deze week voor ons als gemeente. We hebben het zwaar te verduren en dat geldt ook voor de komende week als we van beiden afscheid moeten nemen, op afstand, omdat we er niet bij mogen zijn zoals we dat gewend zijn. Het zal een nog stiller stille week dan de Stille Week worden in alle opzichten.

Ik ga snel mijn spullen pakken voor vandaag. En nog een envelop opzoeken, want mijn collega's uit het ziekenhuis zitten met smart te wachten op oude mobiele telefoons. Ze gebruiken die om te beeldbellen met patiënten en met familieleden van patiënten die niet op de afdeling mogen komen. Mijn collega uit Groningen werkt op de kinderafdeling, daar stuur ik als eerste een paar exemplaren naar toe die bij ons werkeloos liggen niets te doen in een la. "Het gaat verrassend goed en is heel intiem", heeft hij gezegd over die manier van presentie. Ik ben benieuwd naar zijn ervaringen!

Ik groet u, wens u een goed weekend toe.

En zeg aan u: wees verzekerd van de presentie van de Allerhoogste:

Vrede van God!

Ds. A.E.I. Zaal

